

Mira Lobe • Christine Sormann

Pălăria lui Moș Crăciun

Traducere din limba germană de
Monica Oprinoiu

Editura Paralela 45

Redactare: Mihaela Cosma
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LOBE, MIRA

Pălăria lui Moș Crăciun / Mira Lobe, Christine Sormann ; trad. din
limba germană de Monica Oprinoiu. - Pitești : Paralela 45, 2021

ISBN 978-973-47-3486-3

I. Sormann Chris

II. Oprinoiu, Monica (trad.)

821.112.2

Mira Lobe • Christine Sormann
Eine Geschichte vom Nikolaus

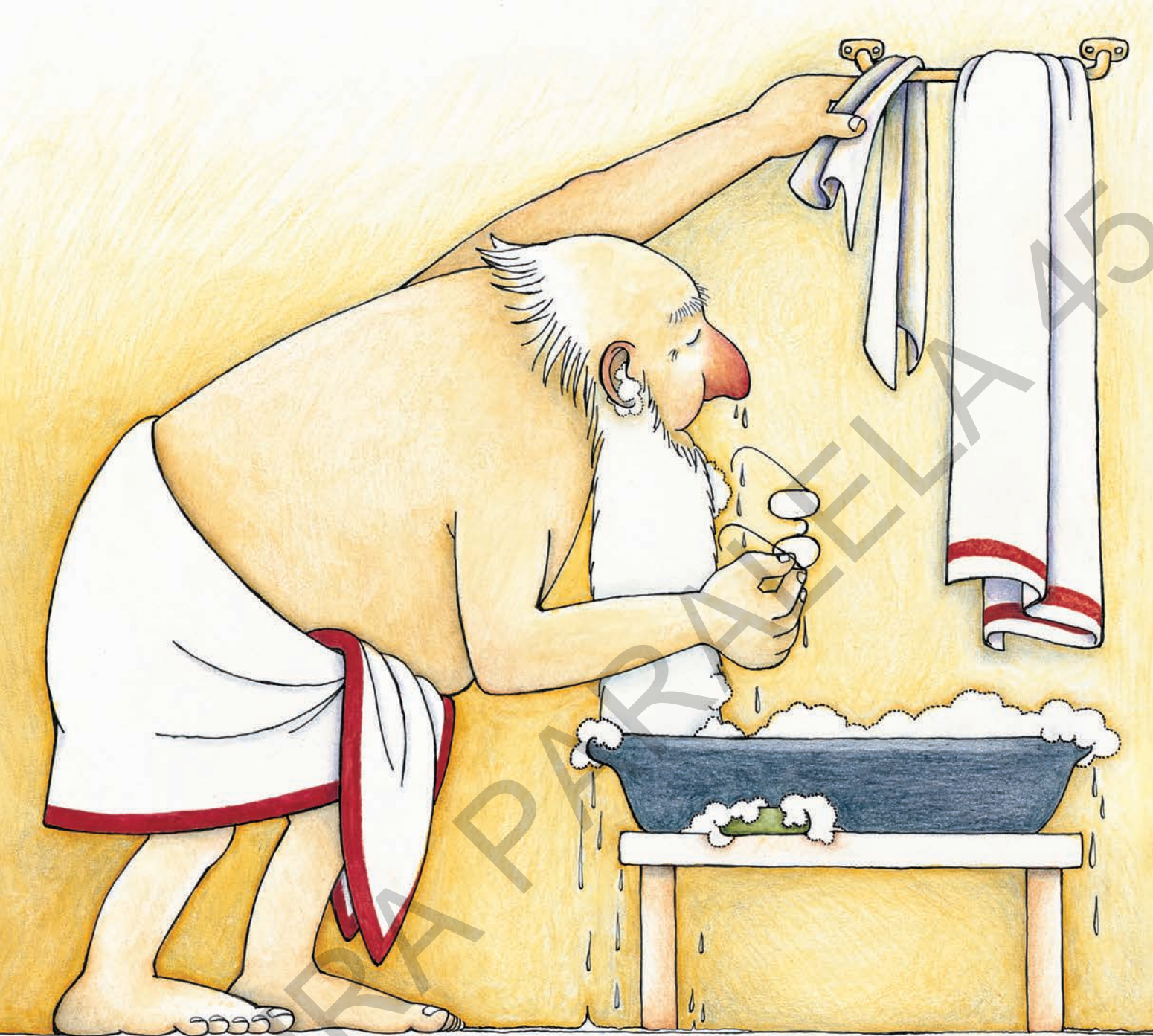
Copyright © Verlag Jungbrunnen, Wien, 1997

Copyright © Editura Paralela 45, 2021

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat
de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Tipar executat la **MasterPrint Super Offset**
www.masterprint.ro

— Da' iute mai trece anul! se minună Moș Crăciun.

Își vârî capul într-un vas plin cu spumă și se apucă să-și spele bine părul și barba.

— Trebuie să arăt bine, ca să mă placă copiii! mormăi el. Toți mă așteaptă cu nerăbdare. Abia aștept și eu să-i întâlnesc!

Pălăria lui era agățată de mânerul ferestrei. Toiagul era sprijinit de perete. Alături de acesta stătea sacul lui Moș Crăciun, doldora de smochine și curmale, nuci și migdale, inimioare de turtă dulce și cozonaci cu fructe.

Totul era deja pregătit pentru marea călătorie pe care Moș Crăciun o făcea an de an.

Doar să se usuce barba și părul, și gata, urma să pornească la drum.

Dar iată că o adiere de vânt intră prin fereastra deschisă și luă cu ea pălăria Moșului. Moș Crăciun nu observă nimic, întrucât avea ochii și urechile pline de spumă de săpun. Abia după ce își șterse fața văzu ce s-a întâmplat.

— Oh, Cerule! strigă el. Trebuie neapărat să-mi recuperez pălăria. Cine o să mă mai recunoască fără ea?

Cu părul și barba încă ude, Moș Crăciun alergă la vecinul său, Sfântul Anton, despre care se spunea că are grijă ca oamenii să-și găsească lucrurile pierdute.

— Salutare, dragă Anton! Dacă poți să-ți închipui, pălăria mea s-a ridicat în aer și a dispărut fără urmă. Ai văzut-o cumva?

— Din păcate, nu, dragă Moșule! I-ai întrebat și pe ceilalți vecini?

Moș Crăciun plecă mai departe. Fiind în mare grabă, bătut la toate ușile și întrebă peste tot dacă cineva îi văzuse pălăria.

Și de fiecare dată primea același răspuns:

— Din păcate, nu, dragă Moș Crăciun!

La Sfântul Nicolae nu era nimeni acasă. Moș Nicolae stătea afară, pe pășunea cerului, cu mielul său preferat în brațe.

— Salutare, dragă Nicolae! Mi-am pierdut pălăria. Ai văzut-o cumva?

— Din păcate nu, dragă Moșule...

— Eu cred că am văzut-o! behăi mielul preferat. Chiar când dădeam să-mi scot capul din grajd, vâââj, ceva a trecut iute prin dreptul meu. Ceva alb, cu panglici lungi fluturând la spate.

— Exact! strigă Moșul bucuros. Asta e pălăria mea.
Încotro a zburat?
— Jos, bineînțeles. Pe Pământ.
— Îți mulțumesc, dragă mielule, spuse Moșul,
scărpinându-l între urechi.

O luă repede la fugă spre casă, își puse mantia, își aruncă
sacul pe umăr, luă toiagul și se rugă de un vârtej de vânt aflat
în trecere să-l ia cu el în zbor.

Vârtejul se roți și îl purtă lin, până îl depuse pe Pământ,
tocmai în Nordul îndepărtat.